

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobkyně: **Penzion Severka s.r.o.**, IČO 06116469
sídlem U Kamýku 284/11, 142 00 Praha 4 - Kamýk
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Ožďanem
sídlem Václavské náměstí 846/1, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec Králové, 500 08 Hradec
Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2023, č. j. KUUK/110192/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2023, č. j.

KUUK/110192/2023, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 4. 2023, č. j. MUKK-17546/2023, sp. zn.221.6.2.V/5, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Změna spočívala toliko v právním posouzení, když namísto § 95 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uvedeného ve výroku IV. prvostupňového rozhodnutí, byl žalovaným aplikován odst. 3 téhož zákonného ustanovení.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (dále jen „lesní zákon“), kterého se dopustila tím, že od 2. čtvrtletí roku 2019 do 19. 4. 2021 na pozemku parc. č. XA v k. ú. X o výměře 1821 m² (dále též jen „předmětný pozemek“) bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo bez rozhodnutí o omezení pozemků určených k plnění funkcí lesa na ploše 635 m² provedla terénní úpravy a plochu povezla štěrkem, na ploše 406 m² provedla násep zemin, na ploše 9 m² provedla stavbu vodní plochy (jezírka), na ploše 75 m² provedla terénní úpravy a plochu povezla pískem a umístila stavbu skleníku, na ploše 20 m² provedla stavbu sauny, na ploše 535 m² provedla terénní úpravy a stavbu kamenných teras a na ploše 141 m² provedla terénní úpravy nebezpečné lesní cesty. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč; byla jí uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit poškozenému Lesy České republiky, s.p. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „poškozený“) škodu způsobenou mu spáchaným přestupkem ve výši 526 918 Kč, bezdůvodné obohacení ve výši 61 575 Kč a účelně vynaložené náklady spojené s uplatněním nároku poškozeného na náhradu škody ve výši 22 000 Kč.
3. Žalobkyně dále navrhla, aby soud zrušil také prvostupňové rozhodnutí, a požadovala, aby uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobkyně v podané žalobě nejprve zrekapitulovala průběh řízení před správními orgány. Uplatněné žalobní námitky pak soustředila do třech argumentačních okruhů (žalobních bodů). V prvním žalobním bodě žalobkyně správním orgánům vytýkala, že svá rozhodnutí zatížily vadou, neboť přestupkové řízení nepřerušily a nevyčkaly výsledku sporu o určení vlastnického práva k části pozemku dotčeného jednáním žalobkyně. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že rozhodnutí správních orgánů jsou založena na neúplně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu, neboť nebyl zjištěn stav „*dotčených pozemků*“ před jejich „*údajným zábořem*“, nebyl zjištěn rozsah „*domnělého záboru*“ a časové období, kdy mělo k „*záboru*“ dojít; správní orgány ignorovaly návrh žalobkyně na provedení výslechu „*tehdejších revírníků*“; nevypořádaly se s jejím tvrzením o hrozbě sesuvu svahu na pozemku parc. č. XB v k. ú. X (dále též jen „*nedotčený pozemek*“) a s existencí historické opěrné zdi. V třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily, protože na její straně nedošlo k žádnému bezdůvodnému obohacení a byla jí uložena pokuta v nepřiměřené výši.
5. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že přestupkové řízení mělo být přerušeno podle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), a to z důvodu, že současně probíhalo jiné řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 správního řádu. Je tomu tak proto, že dne 26. 1. 2018 uzavřela společnost Crawford Business, a.s. kupní smlouvu, na jejímž základě nabyla mimo jiné vlastnické právo k nedotčenému pozemku,

kteřý společně s dalším pozemkem, jehož součástí byla stavba, pronajala žalobkyni. Ode dne 12. 8. 2021 se přitom tato společnost v řízení vedeném u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 8 C 251/2021 domáhá určení, že je vlastníkem také části parc. č. XC v k. ú. X, na kterém se žalobkyně měla dopustit jednání, které jí kladou správní orgány za vinu. Žalobkyně je přesvědčena, že společnosti Crawford Business, a.s. vlastnické právo k této části pozemku parc. č. XC v k. ú. X také skutečně náleží.

6. Pokud by tato společnost v řízení před soudem se svým nárokem uspěla, měl by dle názoru žalobkyně předmětný pozemek *„(z právního hlediska) následovat způsob využití a určení druhu pozemku shodně s pozemkem parc. č. XB, tj. způsob využití: sportoviště a rekreační plocha a druh pozemku: ostatní plocha.“* V takovém případě by bylo podle žalobkyně přestupkové řízení, které s ní bylo vedeno bezpředmětné, neboť přestupek, jehož se žalobkyně měla dopustit *„je závislý na skutečnosti, že došlo k dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa.“*
7. V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně namítala, že vyčíslení škody na předmětném pozemku, které poškozený uplatnil v průběhu přestupkového řízení, je založeno na nepřesných a nepravdivých skutečnostech. Z porovnání předchozího vyčíslení škody ze dne 14. 7. 2021 s novým vyčíslením škody ze dne 6. 1. 2022 je zřejmé, že i nové vyčíslení je založeno na nepřesných a nepravdivých skutečnostech (např. plochy C a D byly prokazatelně pokryty šterkem již za předchozího vlastníka nemovitostí; cesta v jihovýchodní části existovala historicky a pokud byla nějakým způsobem dotčena, tak těžební činností ze strany poškozeného; provedení rekultivace s použitím 490 ks sadebního materiálu je nereálné atd).
8. Dále žalobkyně poukázala na to, že správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení uvedl, že žalobkyně zasáhla do předmětného pozemku v rozsahu přibližně 1 000 m². Při ohledání na místě však tento správní orgán stanovil rozsah dotčené plochy na 2 385,72 m². Žalobkyně je přesvědčena, že se jedná o nesprávnou hodnotu, a to z následujících důvodů. Při ohledání na místě správní orgán I. stupně provedl měření v nakloněné rovině, a nutně tak dosáhl podstatně vyšších hodnot. Pro získání přesného výsledku mělo být dle žalobkyně měření provedeno ve vodorovné rovině. Správní orgán I. stupně při měření a výpočtu ploch jakýmkoliv způsobem nezohledňoval úhly, ve kterých bylo měření prováděno. Správní orgán I. stupně provedl měření jak na předmětném pozemku, tak na nedotčeném pozemku, přestože řízení o přestupku bylo vedeno pro zásah do pozemků určených k plnění funkcí lesa, což je dle stavu zapsaného v katastru nemovitostí pouze předmětný pozemek.
9. Při zjišťování velikosti dotčené plochy nebyly podle žalobkyně při měření prováděném správním orgánem I. stupně ani při měření prováděném poškozeným vzaty v potaz zásahy, které žalobkyně neprovedla samoučelně, nýbrž byly provedeny případně vynuceny přímo (ne)činnostmi poškozeného. Mezi takové zásahy dle žalobkyně patřilo skácení jakýchkoliv stromů, které bylo vždy provedeno v návaznosti na odsouhlasení revírníků, a to ať již po vichřici v roce 2019, anebo z důvodu kůrovcové kalamity, a dotčení ploch označených v geodetickém zaměření stavu ke dni 20. 10. 2021 jako cesta (o výměře 142 m²), stromky (o výměře 45 m²) a jedna část terasy se zahradou (o výměře 332 m²), jež byly zasaženy činnostmi poškozeného, který přes ně těžkou lesní technikou dopravoval skácené stromy.
10. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že v oznámení o zahájení řízení správní orgán I. stupně také uvedl, že ke spáchání přestupku mělo dojít v dosud nezjištěnou dobu v letech 2020-2021 a v této souvislosti dodala, že nesouhlasí s vymezením doby, kdy mělo z její strany dojít k údajnému záboru tak, jak jej učinily správní orgány ve svých rozhodnutích. Podle žalobkyně

jej nelze považovat za věrohodné a nevyvratitelné, je-li z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nímž se žalovaný ve svém rozhodnutí ztotožnil, zřejmé, že při něm správní orgán I. stupně vycházel z leteckých snímků a fotografií volně dostupných na internetu a z terénního šetření v rámci zpracování lesních hospodářských plánů platných od 1. 1. 2019.

11. Žalobkyně taktéž namítala, že ačkoliv již v řízení před správním orgánem I. stupně uváděla, že veškerá terénní činnost byla realizována v souladu s vědomím tehdejších revírníků, a k prokázání tohoto svého tvrzení navrhovala jejich výslech, správní orgán I. stupně se tímto jejím návrhem vůbec nezabýval. Takový postup dle názoru žalobkyně představuje porušení § 52 správního řádu, protože nebyl proveden důkaz potřebný ke zjištění skutečného stavu věci.
12. Žalobkyně dále uvedla, že vzhledem k tomu, že zjistila, že na jižní části nedotčeného pozemku hrozí sesuv svahu, zahájila práce na jeho zajištění, při nichž byly vybudovány tři stupňovité terasy zpevněné kameny. Žalovaný sice připustil, že obecně k situacím, kdy hrozí sesuv svahu, docházet může, blíže se však tvrzením žalobkyně o existenci této hrozby na jižní části nedotčeného pozemku nezabýval. To podle žalobkyně znamená, že se s ním nevypořádal dostatečně. Právě hrozící sesuv půdy, při kterém by došlo k závalu části penzionu, byl totiž důvodem pro provedení úprav, jež jsou žalobkyni kladeny za vinu.
13. Žalovanému také žalobkyně vytýkala, že se nezabýval jejím tvrzením, že při odkopu sesouvající se zeminy na jižní části nedotčeného pozemku byla ve svahu objevena historická kamenná a částečně cihlová zeď, z velké části zborcená, jejímž účelem bylo zjevně zabránění sesuvu svahu. Z existence této zdi je přitom dle žalobkyně zřejmé, že hrozba sesuvu svahu nebyla pouze domnělá. Žalobkyně měla důvod k obavám a provedení úprav nebylo z její strany účelové. Nadto žalobkyně realizací tří menších opěrných stěn zajistila svah tak, aby působení zemské tíže bylo lépe rozloženo.
14. V rámci třetího žalobního bodu žalobkyně namítala, že poškozený nikterak nedoložil budoucí náklady, které mají představovat vzniklou škodu (nutnost rekultivace v počtu 406 ks dřeviny, když skáceno bylo maximálně 10 stromů). Odkaz na vyhlášku č. 456/2021 Sb., o podrobnostech přenosu reprodukčního materiálu lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnostech o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa, (dále jen vyhl. č. 456/2021 Sb.) není dle žalobkyně případný, neboť v daném případě se jedná o okraj lesa zalesněný vzrostlými stromy, které by sadbu takového množství reprodukčního materiálu neumožnily. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému, že při určení výše škody nezohlednil skutečnost, že část změn nebyla provedena žalobcem (plochy C a D byly pokryty šterkem za předchozího vlastníka nemovitost, a že část zásahů byla provedena poškozeným v důsledku jeho těžební činnosti). Žalobkyně dále odmítla, že by získala jakékoliv bezdůvodné obohacení. Vyvodily-li správní orgány vznik bezdůvodného obohacení na její straně pouze na základě toho, že neoprávněně užívala předmětný pozemek, aniž by jednoznačně uvedly způsob, jakým mělo její bezdůvodné obohacení vzniknout, nelze dle jejího přesvědčení takový postup považovat za správný.
15. Žalobkyně rovněž vyjádřila nesouhlas se závěrem žalovaného, že jí vytýkané zásahy vyloučily plnění jak produkčních, tak mimoprodukčních funkcí lesa. Podle jejího názoru nemohlo dojít v jejich důsledku k vyloučení plnění mimoprodukčních funkcí lesa, jestliže na nedotčeném pozemku vysázela nové stromy. K tomu dodala, že je připravena učinit vše

potřebné k nápravě závadného stavu, pokud bude zjištěno, že zasáhla do pozemku ve vlastnictví poškozeného. V tomto ohledu považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce, kterou žalobkyně uplatnila pod prvním žalobním bodem, žalovaný uvedl, že obdobnou argumentaci uplatnila již během řízení před správními orgány. Žalovaný se jí zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí a neshledal ji důvodnou. Vedení soudního řízení o určení vlastnického práva není předběžnou otázkou, na které by mohlo záviset rozhodnutí o přestupku, jehož spáchání je žalobkyni kladeno za vinu. Není podstatné, kdo je vlastníkem předmětného pozemku. Podstatné je pouze to, že se jednalo o pozemek určený k plnění funkcí lesa. Takový pozemek lze užívat jen v souladu s požadavky vyplývajícími z příslušných právních předpisů, což platí i pro jeho vlastníka. Tvrdí-li žalobkyně, že sporná část by měla (z právního hlediska) následovat způsob využití a určení druhu pozemku shodně s nedotčeným pozemkem, jedná se z její strany o nepodložený a blíže neodůvodněný právní názor. Pozemek určený k plnění funkcí lesa nemůže ani z části být této funkci odňat bez konstitutivního rozhodnutí vydaného v řízení o odnětí dle lesního zákona.
17. K námitkám uplatněným žalobkyní pod druhým žalobním bodem žalovaný uvedl, že i v tomto případě se s obdobnou odvolací argumentací vypořádal, a to na str. 5 napadeného rozhodnutí. Zde mimo jiné konstatoval, že na základě poznatků poskytnutých poškozeným, získaných z ohledání na místě provedených dne 15. 7. 2021 a dne 21. 7. 2021, při nichž bylo zpracováno geodetické zaměření lomových bodů neoprávněných záborů a provedena fotodokumentace, byl stav dotčeného pozemku věrohodně zdokumentován. K tomu žalovaný doplnil, že správní orgán I. stupně na str. 6 svého rozhodnutí vysvětlil, že v roce 2018 byla šíře přístupové cesty k penzionu Severka výrazně menší a šterk byl rozprostřen pouze před penzionem na pozemku v nájmu žalobkyně a ohledně počtu kusů sadebního materiálu nezbytných pro obnovu porostů odkázal na příslušný prováděcí právní předpis.
18. Dále žalovaný uvedl, že namítá-li žalobkyně, že nebyly vzaty v potaz zásahy, které nebyly provedeny samoučelně, nýbrž byly provedeny případně vynuceny přímo (ne)činností poškozeného, žalobkyně ve své argumentaci pomíjí, že jí není kladeno za vinu skácení stromů, nýbrž nezákonné odnětí pozemku plnění funkcí lesa. Otázka, zda žalobkyně při kácení stromů disponovala nějakým souhlasem, je tudíž pro posouzení její viny a odpovědnosti za způsobenou škodu zcela bezpředmětná. Bez významu je i to, zda přes pozemek dotčený protiprávním jednáním žalobkyně probíhala přeprava skácených stromů. Při ní totiž k odnětí pozemku plnění funkcí lesa nedochází. Z hodnocení způsobu, tvaru a lokalizace nezákonného jednání žalobkyně provedeného na str. 7 prvostupňového rozhodnutí správním orgánem I. stupně je navíc zřejmé, že k odnětí pozemku plnění funkcí lesa došlo jen v souvislosti s provozem penzionu Severka a k jeho prospěchu. Žalovaný rovněž uvedl, že na základě shromážděných podkladů (jak je popsáno na str. 3 prvostupňového rozhodnutí) bylo spolehlivě zjištěno, kdy docházelo k zásahům způsobujícím odnětí pozemku plnění funkcí lesa. Žalovaný taktéž vyjádřil přesvědčení, že správní orgány v řízení postupovaly v souladu s § 52 správního řádu.
19. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by se nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobkyně ohledně hrozby sesuvu svahu a existence historické opěrné zdi. S tvrzením o hrozícím sesuvu svahu se zcela jednoznačně vypořádal na str. 6 napadeného rozhodnutí. Zde totiž uvedl, že ani taková skutečnost neopravňuje k provádění činností, jež mohly zabránit případnému sesuvu, bez

rozhodnutí příslušného orgánu státní správy lesů o odnětí pozemků plnění funkcí lesa nebo o omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa. Tím žalobkyně nedisponovala a stejně tak nebyly v jejím případě splněny podmínky pro postup podle § 22 lesního zákona. Vypořádání tohoto tvrzení v sobě zároveň zahrnuje i vypořádání tvrzení o existenci historické opěrné zdi. Jestliže ani případný hrozící sesuv neměl žádný vliv na závěr o protiprávnosti jednání žalobkyně, tím spíše by jej nemohla mít existence historické opěrné zdi, jež by mohla nasvědčovat pouze tomu, že zde tato hrozba byla v minulosti. V této souvislosti žalovaný podotkl, že s otázkou, zda vůbec k sesuvu tak, jak tvrdila žalobkyně, mohlo dojít, se vypořádal správní orgán I. stupně na str. 5 prvostupňového rozhodnutí.

20. K námitkám uplatněným pod třetím žalobním bodem žalovaný uvedl, že žalobkyně získala majetkový prospěch protiprávním užíváním pozemku ve vlastnictví poškozeného, za něž ničeho neuhradila, přičemž ani žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány poskytnutí protihodnoty poškozenému netvrdila. Bezdůvodné obohacení na její straně je tak zcela zjevné a poškozený dle jeho názoru svůj nárok uplatnil po právu. Dále žalovaný poukázal na to, že na str. 8 napadeného rozhodnutí se vyjádřil k obnově lesního porostu v tom smyslu, že musí být prováděna podle platného lesního hospodářského plánu. Případná výsadba dřevin žalobkyní, která charakter obnovy lesa nemá, tak nemůže kompenzovat například vodoochrannou či půdoochrannou funkci lesa.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

21. Osobou zúčastněnou na řízení jsou v daném případě poškozené Lesy České republiky, s. p. Ty se ve svém písemném vyjádření k žalobě zcela ztotožnily se závěry, k nimž dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí. K žalobkyní odkazovanému soudnímu civilnímu sporu o určení vlastnického práva k části předmětného pozemku, vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 8 C 251/2021, osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že žalobce v uvedeném řízení (Crawford Business, a.s.) vedeném proti ní, nebyl úspěšný, neboť jeho žaloba byla pravomocně zamítnuta. K vyjádření připojila stejnopis rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 12. 12. 2023, č. j. 8 C 251/2021-104.

Jednání soudu

22. Soud ve věci nařídil jednání na 17. 2. 2026. Při tomto jednání setrval právní zástupce žalobkyně na žalobě a odkázal na argumentaci uvedenou v žalobě. V konečném návrhu požadoval právní zástupce žalobkyně, aby soud přikročil k moderaci uložené sankce.
23. Pověřená pracovnice žalovaného při ústním jednání soudu odkázala na obsah správního spisu a na písemné vyjádření k žalobě. V konečném návrhu pak shrnula, že se v daném případě jedná o trvalý přestupek, když žalobkyně neoprávněně provedla terénní úpravy na pozemku určeném k plnění funkcí lesa. Poukázala na to, že žalobkyně nerozporovala geodetické zaměření ani to, že zábor provedla ona. Uvedla, že z průběhu celého správního řízení je patrné, že žalobkyně nepochopila podstatu situace, neboť je rozdíl v tom, zda pozemek určený k plnění funkcí lesa využívá jeho vlastník i jako přístupovou cestu k přístupu do lesa za účelem úkonů zabezpečujících funkce lesa, či zda je tento pozemek užíván žalobkyní za účelem užívání penzionu, tedy pro svoje účely.
24. Osoba zúčastněná na řízení při jednání uvedla, že sdílí argumentaci žalovaného, k níž se v plném rozsahu připojila.
25. Právní zástupce žalobkyně při jednání navrhl, aby soud provedl důkaz místním šetřením za účelem prokázání nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů,

neboť má za to, že byly nepřesně vymezeny jednotlivé části pozemků tvořících zábor. Soud rozhodl o neprovedení tohoto důkazu pro nadbytečnost s odůvodněním, že skutkový stav je koncentrován ve správním řízení a účastníkům nepřisluší, aby doháněli svou procesní liknavost před soudem. V posuzovaném případě byly k námitkám žalobkyně při (opakovaném) ohledání předmětného pozemku vytyčeny hranice předmětného pozemku a následně bylo vyhotoveno geodetické zaměření lomových bodů záboru. Žalobkyně v prvostupňovém řízení ani v odvolacím řízení proti tomuto zaměření nevznesla žádné námitky. Soudu není zřejmé, jak by mohly být zpochybněny a nově zjištěny přesné výměry záboru při místním šetření.

26. Soud z vlastní iniciativy (na základě sdělení osoby zúčastněné na řízení) provedl při jednání listinné důkazy, a to listinami ze spisu Okresního soudu v Chomutově, vedeného pod sp. zn. 8 C 251/2021; konkrétně žalobou a rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 8 C 251/2021-104.

Posouzení věci soudem

27. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
28. Soud předně uvádí, že neprojednával požadavek žalobkyně na moderaci uložené sankce. Tento požadavek byl totiž poprvé vznesen právním zástupcem žalobkyně až v konečném návrhu. Je třeba zdůraznit, že s. ř. s. ve svém § 78 odst. 2 umožňuje soudu, aby upustil od uložené sankce nebo ji snížil, dospěje-li k závěru, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, nicméně může tak učinit pouze tehdy, navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. To však žalobkyně neučinila a vzhledem k tomu, že takový postup navrhla až při jednání soudu ve svém konečném návrhu, jednalo se o návrh opožděný. Návrh výroku rozsudku je totiž zákonnou náležitostí žaloby [k tomu srov. § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s.], lhůta pro podání žaloby je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s. jako dvouměsíční a počíná běžet ode dne oznámení napadeného rozhodnutí, a tuto lhůtu nelze dle § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout. Proto se soud návrhem na moderaci pokuty nemohl věcně zabývat.
29. Po prostudování obsahu předloženého správního spisu a přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
31. Poškozený podal u správního orgánu I. stupně dne 19. 4. 2021 sdělení o zjištění neoprávněného záboru lesní půdy ve vlastnictví České republiky s právem užívání pro poškozeného na předmětném pozemku, kdy podle přibližného odhadu je uvedený lesní pozemek změně terénními úpravami doplněný stavbami a parkovištěm v rozsahu cca 1 000 m². Současně poškozený sdělil, že zadal zpracování posudku k vyčíslení vzniklé škody. Následně (výzvou ze dne 25. 5. 2021) poškozený vyzval žalobkyni (a společnost Crawford

Business, a. s.) k odstranění neoprávněného záboru a uvedení pozemku do původního stavu v termínu do 31. 7. 2021. Na tuto výzvu odpověděl v zastoupení právní zástupce žalobkyně konstatováním, že ze strany žalobkyně mohlo skutečně dojít k zásahu na předmětném pozemku, a že v současnosti žalobkyně společně s vlastníkem Penzionu Severka ověřuje hranice pozemků, neboť úpravy byly prováděny s přesvědčením, že je tak konáno výlučně na pozemcích vlastníka Penzionu Severka.

32. Podle výpisu z katastru nemovitostí byla ke dni 30. 5. 2021 vlastníkem předmětného pozemku o rozloze 17 807 m² Česká republika a poškozenému svědčilo právo hospodařit s tímto majetkem státu. Uvnitř tohoto pozemku je oddělen nedotčený pozemek se způsobem využití sportoviště a rekreační plocha, jehož vlastníkem byla ke stejnému datu společnost Crawford Business, a. s.
33. Po poučení poškozeného správním orgánem I. stupně doložil poškozený vyčíslení škody ze dne 14. 7. 2021, v němž požadoval přiznání náhrady škody ve výši 213 700 Kč sestávající ze škody za předčasné smýcení ve výši 15 559 Kč, ze zcizené hmoty dříví ve výši 9 150 Kč, za náklady spojené s rekultivací pozemku (stavební práce – přesun hmot, svahování, likvidace staveb dle soupisu prací) ve výši 172 791 Kč, za lesnickou rekultivaci pozemku ve výši 16 200 Kč (výsadba 300 ks SM – pozn. soudu: smrk ztepilý, desetiletá ochrana proti okusu a buření). Součástí tohoto vyčíslení byly nic neříkající tabulky bez jakékoliv legendy a soupis prací vyčíslených částkou 172 791 Kč, obsahující číselné označení práce, její popis, jednotky a množství (405 m³ – odkopávky, prokopávky a přemístění a uložení sypaniny, 210 m² – svahování násypů, a 1 ks – odstranění skleníku, sauny). Poškozený tudíž nepředložil žádný posudek k vyčíslení škody, avizovaný v oznámení ze dne 19. 4. 2021.
34. Oznámením ze dne 2. 7. 2021, č. j. MUKK-30275/2021, sp. zn. 221.6.2 V/5, informoval správní orgán I. stupně žalobkyni, že s ní zahajuje řízení o přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že v dosud nezjištěnou dobu v roce 2020-2021 na předmětném pozemku na ploše cca 1000 m² provedla terénní úpravy, navezla kamenivo, vybudovala stavby sauny, jezírka, skleníku, kamenných zídek, a to bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí pozemků plnění funkcí lesa podle § 13 odst. 1 lesního zákona - veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů. Zároveň správní orgán I. stupně žalobkyni vyrozuměl, že ve věci nařídil na den 15. 7. 2021 ústní jednání, které bude spojeno s provedením ohledání na místě.
35. Dne 15. 7. 2021 proběhlo za účasti žalobkyně a poškozeného ústní jednání a ohledání na místě, o nichž správní orgán I. stupně vyhotovil protokol z téhož dne. V rámci ústního jednání se žalobkyně k výše uvedenému obvinění vyjádřila tak, že od začátku roku 2018 provozuje v dotčené lokalitě penzion, který zakoupila společnost Crawford Business a.s. Stavební úpravy v okolí penzionu byly realizovány hned po jeho koupi. Žalobkyně byla přesvědčena, že je provádí na vlastním pozemku, nikoliv na pozemcích poškozeného. V rámci místního šetření správní orgán I. stupně shlédl pozemek parc. č. XC, pořídil na místě fotodokumentaci, změřil plochy záboru (celkem 2385,72 m²), přičemž však nezohledňoval hranice jednotlivých pozemků. Jednání bylo odročeno na 3. 9. 2021.
36. Žalobkyně se ve věci vyjádřila podáním ze dne 12. 8. 2021. V něm uplatnila podobnou argumentaci jako posléze v žalobě. Poukazovala na spor ohledně vlastnického práva týkajícího se předmětného pozemku, v němž se vlastník sousedního nedotčeného pozemku

u soudu domáhá určení, že k části předmětného pozemku náleží vlastnické právo jemu. Pokud by byl úspěšný, tato část by měla následovat způsob využití a určení druhu pozemku shodně s nedotčeným pozemkem a přestupkové řízení vedené se žalobkyní by se stalo bezpředmětným, protože jednáním žalobkyně by nedošlo k dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa. Dle jejího přesvědčení je proto povinen správní orgán I. stupně přestupkové řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí soudu v řízení o určení vlastnictví. Žalobkyně rovněž tvrdila, že prováděla zemní práce spočívající v odkopání zeminy, vytvoření tří stupňovitých teras a jejich zpevnění kameny, to vše za účelem zabránění sesuvu svahu v jižní části nedotčeného pozemku. Jelikož zpevnění svahu nepodléhá povolení ze strany stavebního úřadu, nemohlo podle žalobkyně dojít k dotčení obranného pásma lesa. Dále žalobkyně vytkla správnímu orgánu I. stupně, že při ohledání na místě určil plochu záboru pozemků na 2385,72 m², aniž by však respektoval, že toto měření prováděl nejen na předmětném pozemku, ale i na nedotčeném pozemku, a aniž by vzal v úvahu, že se jedná o pozemky různých vlastníků. Přestupkové řízení se žalobkyní přitom bylo zahájeno pouze pro zásah na předmětném pozemku v rozsahu cca 1000 m². V této souvislosti žalobkyně také zpochybňovala způsob, jakým správní orgán I. stupně měření plochy při ohledání prováděl. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s vyčíslením škody ze strany poškozeného uplatněné prostřednictvím podání ze dne 14. 7. 2021.

37. Dle protokolu o odročeném ústním jednání ze dne 24. 9. 2021 proběhlo tento den za účasti žalobkyně ohledání předmětného pozemku, při němž byly vytyčeny hranice plochy, na které mělo dojít k neoprávněnému odnětí pozemku plnění funkcí lesa s tím, že budou geodeticky zaměřeny.
38. Podle geodetického zaměření lomových bodů záboru označených na místním šetření dne 24. 9. 2021 vyhotoveného Ing. Josefem Koblasou, úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem, dle stavu k 20. 10. 2021, byla zábořem dotčena část pozemku parc. č. XC, a to plocha o celkové výměře 1866 m² sestávající z následujících částí: vodní plocha (9 m²), sauna (20 m²), plocha pokrytá pískem (75 m²), svah A (30 m²), svah B (376 m²), plocha částečně pokrytá štěrkem C (406 m²), plocha částečně pokrytá štěrkem D (229 m²), cesta (141 m²), stromky (45 m²), terasa se zahradou E (332 m²), terasa se zahradou F (203 m²).
39. Podáním ze dne 6. 1. 2022, č. j. LCR233/000060/2022, uplatnil poškozený v zahájeném přestupkovém řízení znovu nárok na náhradu škody, která mu měla vzniknout neoprávněným zábořem pozemku parc. č. XC. V podání poškozený opět uvedl, že zabraná část pozemku byla využita pro stavební činnost a přeměněna na bezlesí. Vzniklou škodu poškozený vyčísлил na celkem 526 918 Kč [škoda z předčasného smýcení 17 187 Kč, škoda za zcizené dřevní hmoty 9 150 Kč, náklady na stavební rekultivaci dotčené části pozemku – dle přiloženého soupisu prací 455 991 Kč, náklady na lesnickou rekultivaci pozemku ve výši 22 295 Kč (výsadba 490 ks SM, desetiletá ochrana proti okusu a buření, a 22 000 Kč za geodetické zaměření lesního pozemku – určení velikosti neoprávněného záboru].
40. Podáním ze dne 7. 2. 2022, č. j. LCR233/000230/2022, uplatnil poškozený v zahájeném přestupkovém řízení nárok na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého užíváním části pozemku parc. č. 719/5 v rozsahu zábořem dotčené plochy dle geodetického zaměření vyhotoveného Ing. Josefem Koblasou za období let 2020-2021. Tento nárok vyčísлил na částku 90 314 Kč.
41. Žalobkyně se ve věci vyjádřila podáním ze dne 14. 2. 2022. V něm vyslovila nesouhlas s vyčíslením škody, které poškozený uplatnil prostřednictvím podání ze dne 6. 1. 2022. Stejně

jako posléze v podané žalobě namítala, že například plochy C a D byly prokazatelně pokryty šterkem již za předchozího vlastníka nemovitostí, cesta v jihovýchodní části existovala historicky a pokud byla nějakým způsobem dotčena, tak těžební činností ze strany poškozeného, provedení rekultivace s použitím 490 ks sadebního materiálu je nerealistické. Také znovu zopakovala svou argumentaci ohledně bezpředmětnosti přestupkového řízení v případě, že bude v soudním řízení rozhodnuto o vlastnickém právu k části předmětného pozemku ve prospěch vlastníka sousedního nedotčeného pozemku. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že otázku vlastnického práva k části předmětného pozemku je nutno považovat za předběžnou otázku, na níž závisí rozhodnutí v přestupkovém řízení s ní vedeném, kterou nepřísluší správnímu orgánu I. stupně řešit. Správní orgán I. stupně je proto podle žalobkyně povinen řízení o přestupku přerušit.

42. Následně vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
43. Z listinných důkazů, provedených soudem při jednání konaném dne 17. 2. 2026 soud zjistil, že Z těchto listinných důkazů zjistil, že společnost Crawford Business, a. s., podala u okresního soudu dne 12. 8. 2021 proti žalovanému Lesy České republiky, s. p. žalobu, jejímž předmětem bylo určení vlastnického práva k části pozemku parc. č. XC v k. ú. X, vymezeným geometrickým plánem 906-24/2022 vyhotoveném Ing. Janou Sasovou. Společnost tvrdila, že stav zápisu v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnému stavu (v katastrální mapě je chybně zobrazena hranice mezi předmětným a nedotčeným pozemkem parc. č. XB); event., že sporná část pozemku byla vydržena předchozím vlastníkem nedotčeného pozemku. Rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 8 C 251/2021-104, okresní soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť žalobce neprokázal svá tvrzení. Rozsudek je opatřen doložkou právní moci, podle níž nabyl PM dne 26. 1. 2024.
44. Soud považuje za vhodné dříve, než přistoupí k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, připomenout, že míra obecnosti námitek uplatněných žalobkyní v jejich rámci určuje míru obecnosti, v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat. Není totiž možné, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval její obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobkynina advokáta (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Platí také, že soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobkyní výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS.).
45. Dále soud připomíná, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nutno nahlížet jako na jeden celek (zásada jednotnosti řízení). Mohou se vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně a naopak (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, a ze dne 30. 9. 2025, č. j. 9 As 226/2024-43, bod 38).

46. K jednotlivým žalobním námitkám soud konstatuje následující. Pokud jde o námitku, uplatněnou žalobkyní v prvním žalobním bodě, pak tuto soud neshledal důvodnou. Mezi účastníky není sporu, že pozemek parc. č. XC, na němž se měla žalobkyně dopustit jednání, které jí správní orgány kladou za vinu, je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, jak jej definuje § 3 odst. 1 lesního zákona. Mezi účastníky rovněž není sporné, že sousedící nedotčený pozemek takovým pozemkem není. Účastníci nečinní sporným ani to, že během řízení o přestupku vedeného se žalobkyní, v němž byl vydáno napadené rozhodnutí, probíhalo zároveň soudní řízení, v němž se vlastník nedotčeného pozemku domáhal určení, že mu náleží vlastnické právo také k části předmětného pozemku. Spornou otázkou je, zda z tohoto důvodu měly správní orgány přerušit svá řízení (prvostupňové i odvolací) a vyčkat výsledku soudního řízení o určení vlastnického práva k předmětnému pozemku.
47. Žalobkyně již v řízení před správními orgány opakovaně poukazovala na jejich povinnost z důvodu soudního sporu o vlastnické právo přestupkové řízení přerušit, přičemž se dovolávala závěrů vyplývajících z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 1998, sp. zn. 30 Ca 1/98, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2016, č. j. 62 A 22/2016-101. Z těchto rozhodnutí plyne potřeba přerušení správního řízení, pokud vydání rozhodnutí v něm brání nutnost posouzení předběžné otázky, o níž bylo zahájeno řízení.
48. Je třeba přisvědčit žalobkyni, že správní řád v § 64 odst. 1 písm. c) umožňuje správnímu orgánu přerušit usnesením řízení, pokud probíhá řízení o předběžné otázce, nicméně, jak již vyjádřil Krajský soud v Plzni v bodě 37 rozsudku ze dne 24. 6. 2024, č. j. 77 A 15/2024-57, : „*přerušení řízení kvůli vedení řízení o předběžné otázce není obligatorní, nejde tu o automatickou povinnost správního orgánu, ale toliko o možnost (arg. „může řízení přerušit“). To znamená, že od správního orgánu se v takovém případě očekává provedení správního uvážení, v jehož rámci musí zvážit, zda jsou v dané věci dány závažné důvody pro přerušení řízení. Správní orgán totiž nemůže při rozhodování o přerušení řízení odhlédnout od toho, že každé přerušení řízení znamená oddálení rozhodnutí ve věci, dostává se tedy do rozporu s ústavním právem na rychlost řízení (čl. 38 odst. 2 Listiny), které je ostatně i upraveno i ve správním řádu (§ 6 odst. 1 správního řádu [...]). [...] Přestože nepochybně existují situace, kdy se správní orgán nemůže z povahy věci přerušení řízení vyhnout (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 10 As 144/2014-81), existují i situace, kdy přerušení řízení nebude vhodné, přestože se u příslušného orgánu veřejné moci vede řízení o předběžné otázce. V takových situacích pak zájem na rychlosti řízení může převážet zájem na tom, aby rozhodnutí bylo učiněno na základě znalosti rozhodnutí o předběžné otázce. Lze uzavřít, že správní orgán v takových případech nejenže není automaticky povinen jím vedené správní řízení přerušit, byť by shledal, že u příslušného orgánu veřejné moci probíhá řízení o předběžné otázce, ale dokonce tak učinit nesmí. Pokud by totiž správní orgán naopak musel v každém takovém případě o přerušení řízení rozhodnout, nespojovala by relevantní právní úprava rozhodnutí o přerušení řízení se správním uvážením, ale přímo by to správnímu orgánu uložila (jako tak činí např. v ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí o přerušení řízení, tedy provedení příslušného správního uvážení, musí být tedy v každém případě řádně odůvodněno, aby bylo patrné, jaké konkrétní okolnosti vzal správní orgán v potaz a jak mezi sebou poměřil konkurující si zájmy (obecně vzato: rychlost rozhodnutí, právní jistota, správnost rozhodnutí).“*
49. Je tedy evidentní, že jen v důsledku toho, že správní orgány nepřerušily řízení o přestupku vedené se žalobkyní do doby skončení soudního řízení o určení vlastnického práva k části předmětného pozemku, nemůže být napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát.

50. Nad rámec uvedeného je současně třeba zdůraznit, že vlastnictví předmětného pozemku nepředstavuje pro vydání rozhodnutí o odpovědnosti žalobkyně za přestupek otázku předběžnou, neboť její vyřešení nemohlo mít na výsledek rozhodnutí žádný vliv. Nebylo proto nutné, aby správní orgány vyčkávaly na jeho výsledek, protože jejich rozhodnutí na něm nikterak nezáviselo. Je tomu tak z níže uvedených důvodů.
51. Využití pozemku určeného k plnění funkcí lesa k jiným činnostem lesní zákon obecně zakazuje (k tomu srov. § 13 odst. 1). S výjimkou činností uvedených v § 15 odst. 3 lesního zákona (o něž se však v projednávaném případě nejedná) je takové využití podmíněno vydáním rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 16 lesního zákona o odnětí pozemků plnění funkcí lesa nebo o omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa (k tomu srov. § 15 odst. 1 lesního zákona). Z práve uvedeného je zřejmé, že změna vlastnického práva k pozemku určeného k plnění funkcí lesa není způsobilá vyvolat změnu faktického nebo právního stavu takového pozemku. I nadále se bude jednat o pozemek určený k plnění funkcí lesa. Takové změny lze dosáhnout pouze rozhodnutím o odnětí pozemků plnění funkcí lesa (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 24/2016-61, č. 3663/2018 Sb. NSS).
52. Samotná změna vlastnického práva k části předmětného pozemku (argument *a maiori ad minus*) ve prospěch vlastníka nedotčeného pozemku by tedy nic nezměnila na tom, že i v této části by se nadále jednalo o pozemek určený k plnění funkcí lesa. Bez příslušného rozhodnutí orgánu státní správy lesů by se tak ani z této části nestal pozemek stejného způsobu využití (sportoviště a rekreační plocha) a druhu (ostatní plocha) jako je tomu u nedotčeného pozemku, jak se snad domnívá žalobkyně. To ostatně potvrzuje i závěr vyslovený v bodě 42 již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 24/2016-61, č. 3663/2018 Sb. NSS, kde tento soud k obdobné argumentaci uvedl, že i na lesních pozemcích se může nacházet sportoviště či rekreační plocha, což však nic nemění na jejich povaze lesa.
53. Tudíž, ani tehdy, pokud by na základě rozhodnutí soudu došlo ke změně vlastnického práva k části pozemku parc. č. 719/5, nezanikl by předmět dotčený přestupkovým jednáním žalobkyně s účinky *ex tunc* jak se ona domnívá, a nadále by mohla být shledána odpovědnou za spáchání přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona, jehož se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo bez rozhodnutí o omezení pozemky určené k plnění funkcí lesa odnímá nebo omezuje jejich využívání pro plnění funkcí lesa. Současně je zcela nerozhodné, zda se žalobkyně tohoto jednání dopustila jako vlastník, oprávněný držitel, neoprávněný držitel nebo nevlastník předmětného pozemku.
54. Nicméně, výše uvedené závěry se vztahují výhradně k přestupkovému řízení, tedy k řízení, v němž bylo posuzováno, zda je žalobkyně vinna ze spáchání přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona, a pokud ano, jaký trest (a v jaké výši) bude žalobkyni za spáchání tohoto přestupku uložen. Tyto závěry ovšem nedopadají na řízení adhezní, v němž byla žalobkyni správními orgány uložena povinnost nahradit osobě zúčastněné na řízení vzniklou škodu a vydat bezdůvodné obohacení. Správnímu orgánu přísluší uložit obviněnému povinnost nahradit škodu nebo vydat bezdůvodné obohacení, pokud uznal obviněného vinným ze spáchání přestupku; poškozený uplatnil nárok včas a nevzal jej zpět; škoda nebyla obviněným dobrovolně nahrazena či nebylo dobrovolně vydáno bezdůvodné obohacení; škoda byla způsobena nebo bezdůvodné obohacení bylo získáno v příčinné souvislosti s přestupkem, z něhož byl obviněný uznán vinným; uplatněný nárok má základ

v hmotněprávních předpisech upravujících náhradu škody [§ 2894 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“)] či vydání bezdůvodného obohacení (§ 2991 a násl. občanského zákoníku); a výše škody či bezdůvodného obohacení byla spolehlivě zjištěna.

55. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že jednou z podmínek, za nichž mohly správní orgány rozhodnout o povinnosti žalobkyně nahradit vzniklou škodu a vydat bezdůvodné obohacení, bylo naplnění zákonných požadavků, stanovených v občanském zákoníku. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně dopustila přestupku tím, že porušila příslušné ustanovení lesního zákona, je třeba ve vztahu k požadavku osoby zúčastněné na řízení na náhradu škodu aplikovat na daný případ § 2910 občanského zákoníku, podle něhož škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Základními předpoklady pro vznik povinnosti k náhradě způsobené škody je tedy protiprávní jednání škůdce spočívající v porušení zákonem stanovené povinnosti, vznik škody, která je v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním, a zavinění. Protiprávnost dle citovaného zákonného ustanovení přitom spočívá ve skutečnosti, že jde o protiprávní zásah škůdce do absolutního práva poškozeného. Absolutním právem jsou kromě práv osobnostních také absolutní majetková práva, mezi něž náleží právo vlastnické. Z uvedeného je tedy evidentní, že pro vznik nároku na náhradu škody je třeba krom jiného existence vlastnického práva na straně subjektu požadujícího nahradit vzniklou škodu.
56. V podstatě totéž platí i u požadavku osoby zúčastněné na řízení na vydání bezdůvodného obohacení. Ustanovení § 2991 občanského zákoníku v odst. 1 a 2 stanoví, že ten, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil, přičemž bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám. Aby tedy vzniklo právo na vydání bezdůvodného obohacení, musí být získáno na úkor jiné osoby – tzv. ochuzeného. Jako ochuzeného (osobu, na jejíž úkor byl majetkový prospěch získán) je v závislosti na typu řešeného obohacení namísto označit a) poskytovatele plnění nebo b) osobu, již je právním řádem přiřazena hodnota, z níž obohacený protiprávně těží. Tudíž, i v případě požadavku na vydání bezdůvodného obohacení bylo tedy třeba posoudit, zda je osoba zúčastněná na řízení terminologií občanského zákoníku ochuzeným subjektem, tedy subjektem, jemuž v posuzovaném případě náleží vlastnické právo k předmětnému pozemku.
57. Ohledně vlastnictví k části předmětného pozemku, ohledně něhož byla žalobkyně v přestupkovém řízení uznána vinnou z toho, že odnímá nebo omezuje jeho využívání pro plnění funkcí lesa, byl veden u Okresního soudu v Chomutově proti osobě zúčastněné na řízení spor, kdy se společnost Crawford Business, a. s. domáhala určení, že je vlastníkem části předmětného pozemku. Pro rozhodnutí o tom, zda osobě zúčastněné na řízení náleží právo domáhat se náhrady vzniklé škody a vydání bezdůvodného obohacení bylo posouzení rozhodné předběžné otázky – zda osobě zúčastněné na řízení náleží vlastnické právo k předmětnému pozemku či nikoli. Vzhledem k vedenému soudnímu řízení se jednalo o otázku spornou, jejíž zodpovězení nemohl učinit sám správní orgán, ale právě soud ve vedeném civilním řízení. Pokud tedy shledal správní orgán I. stupně, že jsou splněny (ostatní) zákonné podmínky pro přiznání náhrady škody a bezdůvodného obohacení, měl řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušit. Jestliže tak neučinil, zatížil řízení vadou. Soud však po provedeném dokazování spisem Okresního soudu v Chomutově dospěl

k závěru, že tato vada neměla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a tudíž nezaložila důvod pro kasaci napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Jednalo se v daném případě o vadu řízení, ale tato vada ve svém důsledku neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Je tomu tak proto, že v mezidobí byla předběžná otázka pravomocným rozhodnutím civilního soudu vyřešena, přičemž bylo postaveno najisto, že vlastníkem předmětného pozemku byly a jsou poškozené Lesy ČR s. p. Soud se proto zabýval dalšími žalobními námitkami. Námitkám soustředěným pod druhým žalobním bodem nepřisvědčil.

58. Pokud jde o stanovení výše škody, která byla žalobkyni uložena k náhradě v souladu s § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něhož správní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu, jestliže byla tato škoda způsobena spácháním přestupku, nebyla obviněným dobrovolně nahrazena a její výše byla spolehlivě zjištěna; jinak poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci, je nutno vycházet z toho, že řízení o náhradě škody je řízením adhezním, jímž je řešen soukromoprávní vztah mezi obviněným z přestupku a poškozeným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 27/2020-22, č. 4133/2021 Sb. NSS, body 14 až 16, 24).
59. Adhezní řízení je tedy svou povahou řízením sporným podle § 141 správního řádu (srov. Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ISSN 2336-517X, k § 89 odst. 2). Jako takové se v mnoha ohledech vymyká obecné úpravě správního řízení. Podle § 141 odst. 4 správního řádu totiž platí, že ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků. Ke spornému řízení se tak váže zásada dispoziční a projednací (nikoliv vyšetřovací) a zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu) je značně oslabena (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 787/20). Samozřejmě ani tak nemůže správní orgán rezignovat na dostatečné zjištění stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2021, č. j. 5 Afs 137/2020-38, bod 25).
60. Aby byl poškozený se svým nárokem úspěšný, musel tudíž během přestupkového řízení vedeného se žalobkyní tvrdit a prokazovat vznik nároku na náhradu škody a jeho výši. Pokud žalobkyně s uplatněným nárokem nesouhlasila, bylo na ní, aby jej svými tvrzeními a důkazy uplatněnými na jejich podporu zpochybňovala a vyvracela. Pak by bylo úkolem správních orgánů buď tyto rozpory v rámci řízení vyřešit, anebo pokud by se jim to nepodařilo a výše škody by nebyla spolehlivě zjištěna (nebyl by tedy dostatečně zjištěn stav věci), odkázat poškozeného v souladu s § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s částí nebo celým jeho nárokem na soud.
61. Jak je uvedeno v bodě 36 tohoto rozsudku poškozený uplatnil nárok na náhradu škody podáním ze dne 6. 1. 2022. V něm vyčíslil škodu, přičemž náklady na geodetické zaměření (určení velikosti neoprávněného záběru) ve výši 22 295 Kč (bez DPH) doložil objednávkou geodetických prací ze dne 1. 11. 2021 u společnosti GEOTIS, spol. s r.o., kalkulačními listy, protokolem o vytyčení hranice pozemku, předávacím protokolem, vytyčovacími náčrtem a fakturami č. 2110260 ze dne 27. 10. 2021 a č. 2111288 ze dne 30. 11. 2021. Škodu z předčasného smýcení, ze zcizené hmoty dříví, představující náklady spojené s rekultivací

pozemku, výsadbou a následnou péčí doložil poškozený výpočtem s odkazem na § 7 vyhl. č. 55/1999 Sb., soupisem prací (rozpočtem) a krycím listem soupisu prací. Žalobkyni bylo vyčíslení škody doručeno spolu s průvodním dopisem správního orgánu I. stupně ze dne 20. 1. 2022, žalobkyně byla poučena, že má právo vyjádřit své stanovisko a činit další (i důkazní) návrhy. Žalobkyně potvrdila převzetí vyčíslení škody provedené poškozeným a pouze stroze namítala, že je „*vyčíslení založeno na nepřesných a nepravdivých skutečnostech (např. plochy C a D byly prokazatelně pokryty šterkem již za předchozího vlastníka nemovitosti; cesta v jihovýchodní části existovala historicky a pokud byla nějakým způsobem dotčena, tak těžební činností ze strany poškozeného; nutnost rekultivace v počtu 490 ks SM atd.)*“. Žalobkyně dále sdělila, že se k vyčíslení škody podrobněji vyjádří po vydání soudního rozhodnutí v řízení o určení vlastnického práva a poté, kdy správní orgán I. stupně prokáže, že škoda byla způsobena žalobkyní. Po nahlédnutí do spisu zopakovala žalobkyně k požadavku na náhradu škody stejnou argumentaci a doplnila, že poškozeným nebyl reflektován výchozí stav pozemků, zásahy, které nebyly provedeny žalobkyní, přičemž úpravy provedené z důvodu hrozby sesuvu svahu byly provedeny po koupi nemovitosti, a nikoli v letech 2020-2021, jak tvrdí správní orgán I. stupně.

62. Z uvedeného je zřejmé, že poškozený v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně vyjádřil svůj požadavek na náhradu škody. Důsledně tomu svůj požadavek odůvodnil a doložil listinnými důkazy. Naproti tomu žalobkyně k požadavku poškozeného na náhradu škody toliko namítala nesprávnost skutkových zjištění týkajících se rozsahu způsobené škody, její odpovědnosti za vznik této škody a časové zařazení vzniku škody. Žádné důkazy k prokázání svých veskrze obecných tvrzení však správnímu orgánu I. stupně nenabídla. Na tom nic nemění skutečnost, že svůj procesní (v podstatě pasivní) postoj odůvodňovala žalobkyně svým přesvědčením, že je v dané situaci třeba přerušení řízení do pravomocného skončení soudního řízení o určení vlastnického práva k části předmětného pozemku.
63. Skutečnost, že poškozenému mohla vzniknout škoda v důsledku jejího jednání, žalobkyně nečinila sporným. Žalobkyně ani nečinila sporným, že poškozený škodu vyčíslil, ani to, že poškozenému žádnou škodu nenahradila. Podle jejího názoru ovšem vyčíslení škody učiněné poškozeným nereflexuje výchozí stav pozemků. Žalobkyně však ani v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem nepředložila ani neoznačila na podporu tohoto svého tvrzení žádný důkaz, kterým by jej podpořila a správnost vyčíslení vzniklé škody ze strany poškozeného zpochybnila. Tím ovšem značně limituje možnost soudního přezkumu jí nastolené otázky, zda jí měla být uložena náhrada způsobené škody právě v té výši, která byla prvostupňovým rozhodnutím uvedena ve výroku, a která zcela odpovídá výši nároku uplatněného poškozeným v podání ze dne 6. 1. 2022.
64. Uvádí-li žalobkyně ve své žalobní argumentaci (stejně jako v přestupkovém řízení), že například plochy C a D (dle geodetického zaměření lomových bodů záboru vyhotoveného Ing. Josefem Koblasou) byly pokryty šterkem již za předchozího vlastníka, pak soud musí konstatovat, že z podkladů, které poškozený připojil ke svému podání ze dne 6. 1. 2022 nevyplývá, že by uplatňoval náhradu škody ve vztahu k celé ploše 1821 m², jejíž odnětí a omezení pro využívání pro plnění funkcí lesa je žalobkyni kladeno za vinu.
65. Z vyčíslení škody vzniklé předčasným smýcením vyplývá, že předčasným smýcením byla dotčena plocha 1 515 m² (190 + 650 + 50 + 200 + 425); podle vyčíslení nákladů na rekultivaci pozemku mají být provedeny odkopávky a prokopávky, přemístění a uložení horniny do strojně zhutněných násypů v objemu 406 m³, strojní svahování násypů v ploše 741 m² a ruční úpravy plochy o výměře 710 m².

66. Ke konzistentní (avšak zcela obecné) námitce žalobkyně týkající se rozsahu lesnické rekultivace v počtu 490 ks sadebního materiálu, již správní orgán I. stupně na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, že tento počet vychází z přílohy 4 vyhl. č. 456/2021 Sb. V ní jsou, jak je zřejmé z § 2 odst. 4 této vyhlášky, uvedeny minimální počty jedinců jednotlivých druhů dřevin na jeden hektar pozemku při obnově lesa a zalesňování. Z již zmíněného vyčíslení škody z předčasného smýcení je patrné, že předčasným smýcením byla dotčena skupina dřevin smrk a bříza. Pro obě tyto dřeviny přitom z přílohy 4 zmíněné vyhlášky plyne, že na 1 ha se při obnově lesa použije minimálně 3 000 ks těchto dřevin. Jednoduchým výpočtem ($490 \text{ ks} / 3\,000 \text{ ks} \times 10\,000 \text{ m}^2$) pak lze zjistit, že poškozeným ve vyčíslení škody uvedených 490 ks sadebního materiálu odpovídá ploše 1633 m². Je tudíž evidentní, že jednak tento počet kusů není nijak ve vztahu ploše 1821 m² dotčené jednáním žalobkyně nadsazený, a jednak ji ani celou nepokrývá.
67. Vytýká-li žalobkyně správnímu orgánu I. stupně, že v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 2. 7. 2021 uvedl, že se měla dopustit přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona na předmětném pozemku „pouze“ na ploše okolo 1000 m² a následným ohledáním na místě byla zjištěna plocha větší, pak tato mezi účastníky nesporná skutečnost dle soudu žádnou vadu řízení nepředstavuje.
68. Podle § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky *oznámení o zahájení řízení o přestupku obsahuje popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno, a jeho předběžnou právní kvalifikaci*. Správní orgán je tedy v souladu s tímto ustanovením v oznámení o zahájení řízení povinen popsat skutek, o němž bude řízení vedeno a označit přestupek, který v tomto skutku spatřuje. To ovšem neznamená, že musí následně rozhodnout podle zcela stejného popisu skutku, jaký byl uveden v oznámení o zahájení řízení o přestupku. Právě řízení totiž slouží k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou. Podstatné je pouze to, aby v průběhu řízení byla zachována totožnost skutku, pro který bylo přestupkové řízení zahájeno. Totožnost skutku přitom nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které jej individualizují. Totožnost skutku je proto zachována v případě, že je zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, jakož i v případě, kdy jsou jednání nebo následek shodné alespoň částečně, jakož i v případě, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2025, č. j. 7 As 125/2024-30, body 11 až 13).
69. Podstatným aspektem jednání vytýkaného žalobkyni je přitom využití části předmětného pozemku k jinému účelu než k plnění funkcí lesa, aniž by k tomu disponovala potřebným rozhodnutím orgánu státní správy lesů. Právě toto jednání upřesněním plochy tohoto pozemku zasaženého jednáním žalobkyně v průběhu přestupkového řízení a následně ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí nijak dotčen nebyl. Totožnost skutku tak byla v průběhu celého řízení zachována.
70. Bylo přitom povinností správních orgánů v řízení vedeném se žalobkyní zjistit, na jaké ploše předmětného pozemku se přestupkové jednání dopustila, neboť ve smyslu § 3 správního řádu byly povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.

1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 As 7/2021-32, bod 12).

71. Zpochybňuje-li žalobkyně způsob, jakým správní orgán I. stupně během místního šetření proběhnuvšího dne 15. 7. 2021 určil, že jejím přestupkovým jednáním byla postižena plocha 2 385,72 m², bylo by jistě možné jejím argumentům přisvědčit. Jak je však zřejmé z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 5) i jeho výrokové části (výrok I.) jakož i výrokové části napadeného rozhodnutí, správní orgány z této hodnoty v řízení nevycházely. Naopak na základě námitek uplatněných žalobkyní v podání ze dne 12. 8. 2021 bylo provedeno dne 24. 9. 2021 ohledání předmětného pozemku za přítomnosti žalobkyně, byly vytyčeny hranice plochy, na které mělo dojít k neoprávněnému zásahu do tohoto pozemku, a následně bylo zpracováno geodetické zaměření lomových bodů těchto hranic.
72. Pokud jde o pochybnosti žalobkyně týkající se správného určení velikosti dotčené plochy předmětného pozemku při ohledání dne 24. 9. 2021 a následném zpracování geodetického zaměření, soud především vnímá tuto argumentaci jako účelovou. Z protokolu, který byl téhož dne o tomto úkonu správního orgánu I. stupně vyhotoven, vyplývá, že žalobkyně byla vytyčování hranic této plochy přítomna a žádné námity proti němu nevznášela. Poprvé je přítom v přestupkové řízení uplatnila až v odvolání ze dne 2. 5. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí tedy více než 18 měsíců poté, co k vytyčení hranic došlo.
73. Navíc její argumentace není způsobilá zpochybnit správnost skutkového zjištění správního orgánu I. stupně, který na základě ohledání ze dne 24. 9. 2021 a geodetického zaměření lomových bodů dospěl k závěru, že jednáním žalobkyně byla dotčena plocha předmětného pozemku v rozsahu uvedeném ve výroku I prvostupňového rozhodnutí, nijak zpochybnit.
74. Ani v případě, že by žalobkyně prováděla na části předmětného pozemku kácení stromů se souhlasem revírníků (osob zajišťujících lesnické hospodaření v části lesa dotčené jednáním žalobkyně), nic to nemění na tom, že i tato plocha by byla nadále pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Bez příslušného rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo omezení podle § 16 lesního zákona jsou i pozemky, na nichž byly lesní porosty vykáceny, stále pozemky plnícími funkci lesa. Samotné odlesnění pozemku, ať již jde o právní, nebo protiprávní jednání, totiž v tomto ohledu jeho charakter nijak nemění (srov. Dvořák P. *Lesní zákon: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ISSN 2336-517X, k § 3 odst. 3).
75. Dotčení některých částí uvedených v geodetickém zaměření lomových bodů (cesta, stromky, terasa se zahradou E) činností poškozeného v podobě dopravy skácených stromů nepředstavuje odnětí pozemků plnění funkcí lesa či jejich omezení. Přibližování, uskladnění a odvoz dříví je totiž lesní dopravou (§ 34 odst. 1 zákona o lesích), která je součástí hospodaření v lese, tedy činností zabezpečující plnění funkcí lesa [§ 2 písm. d) zákona o lesích (k tomu srov. Flora M. a kol. *Lesní zákon*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 16, marg. č. 11)]. Nejedná se tedy o činnost *a priori* zakázanou v § 13 odst. 1 lesního zákona, již by bylo možno vykonávat jen na základě rozhodnutí podle § 16 lesního zákona. Jde naopak o činnost, jež je součástí využívání pozemků k plnění funkcí lesa, jejímž prováděním k odnětí pozemku této funkci nebo jejímu omezení nedochází. I při ní se lze samozřejmě dopustit protiprávního jednání, ovšem zcela jiného charakteru, než je kladeno za vinu žalobkyni v přezkoumávaném správním řízení (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č. j. 15 A 43/2021 58).
76. Pokud tedy i ty části předmětného pozemku popsané v předchozích dvou odstavcích byly následně dotčeny některou z činností žalobkyně uvedenou ve výroku I. prvostupňového

rozhodnutí, stále by se jednalo o části pozemku dotčené protiprávním jednáním žalobkyně. Správní orgán I. stupně tedy nikterak nepochybil, pokud na ně takto nahlížel. K tomu soud pro úplnost podotýká, že žalobkyni správní orgány nečinily odpovědnou za spáchaný přestupek ve vztahu k části „stromky“ o výměře 45 m² dle geodetického zaměření. Výrokem I prvostupňového rozhodnutí byla totiž žalobkyně shledána vinnou odnětím či omezením plnění funkce lesa u předmětného pozemku ve vztahu k ploše o celkové výměře 1821 m². Dle geodetického zaměření přitom byla celková plocha záboru stanovena na 1866 m². Rozdíl těchto dvou hodnot přitom odpovídá právě ploše části „stromky“, jak je zřejmé z porovnání jeho výroku I a geodetického zaměření. Ve výroku uvedená plocha 635 m² pak odpovídá součtu částí plocha částečně pokrytá šterkem C a D (406 m² + 229 m²); plocha 406 m² součtu částí svah A a B (30 m² + 376 m²) a plocha 535 m² součtu částí terasa se zahradou E a F (332 m² + 203 m²). Ostatní plochy uvedené ve výroku rozhodnutí odpovídají zbývajícím příslušným částem uvedeným v geodetickém zaměření.

77. Pokud žalobkyně namítala, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 7. 2021 bylo uvedeno, že se přestupku, jenž je jí kladen za vinu, měla dopustit „v dosud nezjištěnou dobu v roce 2020-2021“, soud v tom žádnou vadu nespatřuje. V době zahájení přestupkového řízení logicky správní orgán I. stupně nemusel disponovat všemi informacemi pro to, aby mohl přestupkové jednání, z něhož byla žalobkyně podezřelá, jednoznačně časově ohraničit. Jestliže následně ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí vymezil dobu páčání přestupku „od II. Q. 2019 do 19. 4. 2021“, podle názoru soudu tím jenom upřesnil dobu jeho trvání. Na podstatě skutku, pro který bylo se žalobkyní vedeno přestupkové řízení, to nic nezměnilo. Jako již soud uvedl výše, na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které jej pouze individualizují. Mezi takové okolnosti pak samozřejmě patří i upřesnění doby spáchaní přestupku ve výroku rozhodnutí oproti oznámení o zahájení řízení.
78. K tomu soud pro úplnost poznamenává, že vzhledem k tomu, že se v případě přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona jedná o přestupek trvajíc (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 54 A 93/2018-24, body 29 až 31), bylo by samozřejmě chybou, pokud by žalobkyně byla shledána odpovědnou za jeho páčání i poté, co jí bylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Tento den je totiž mezníkem pro posuzování spáchaní trvajícího přestupku jako nového skutku a nového přestupku (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101 a ze dne 14. 3. 2025, č. j. 5 As 253/2024-40, č. 4677/2025 Sb. NSS, bod 33). To se však v projednávaném případě nestalo.
79. Pokud žalobkyně nesouhlasila s tím, na základě jakých důkazů dospěl správní orgán I. stupně ke stanovení doby, kdy se měla přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona dopustit, ani zde soud žádné vady v jeho postupu následně aprobevaného žalovaným na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí neshledává.
80. Z ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu vyplývá, že *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy* (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 135/2019 20, bod 16, a ze dne 30. 10. 2024, č. j. 7 As 161/2024-33, bod 36).
81. Správnímu orgánu I. stupně tudíž nic nebránilo v tom, aby při zjišťování doby, po kterou se žalobkyně dopouštěla přestupkového jednání, vycházel (jak je uvedeno na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí) z fotografií poskytovaných „*službou Google a Google map*“,

snímků „ortofotomap z několika ročníků snímkování“ z terénního šetření, k němuž došlo v roce 2018 v rámci zpracování lesních hospodářských plánů s platností od 1. 1. 2019.

82. Zjištění, která z těchto snímků založených ve správním spise, správní orgán I. stupně učinil a která popsal na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, žalobkyně nerozporuje. Podle názoru soudu také odpovídají tomu, co je na nich zachyceno.
83. Je třeba připustit, že je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily skutkový stav ve prospěch i neprospěch osoby obviněné ze spáchání přestupku, která se v této fázi řízení nemusí nijak hájit a uvádět tvrzení na svou obhajobu a navrhopat důkazy na jejich podporu. Pokud však správní orgán dospěje v průběhu přestupkového řízení k závěru, že zjistil stav věci v takovém rozsahu, že těmto požadavkům dostál, je pak na této osobě, aby v rámci své obhajoby předeštlá správnímu orgánu svá tvrzení a označila takové důkazy, jimiž dosavadní skutková zjištění správního orgánu může zpochybnit a oslabit tak doposud pevné přesvědčení správního orgánu, že v daném případě ověřil všechny v úvahu přicházející okolnosti a zjistil všechny skutečnosti v takovém rozsahu, že ve věci může rozhodnout bez důvodných pochybností (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 8 As 3/2017 34).
84. To však žalobkyně neučinila. Jak v řízení před správními orgány, tak v řízení před soudem vznášela obecnou námitku, že zjišťování doby trvání jejího protiprávního jednání na základě takových důkazů nelze považovat za věrohodné a nevratitelné. V čem konkrétně tuto nevěrohodnost a vyvratitelnost shledává, však neuvedla, natož aby své tvrzení podpořila jakýmkoliv důkazními návrhy. Správním orgánům tudíž nelze vytýkat, že svůj závěr o době trvání přestupkového jednání založily právě na důkazech uvedených v bodě 80 tohoto rozsudku.
85. Nedůvodnou shledal soud rovněž žalobní námitku, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když neprovedly žalobkyní navržený důkaz výsledkem tehdejších revírníků a s tímto důkazním návrhem se ani nikterak nevypořádaly.
86. Správní orgány jsou bezesporu povinny se v odůvodnění svých rozhodnutí náležitým způsobem vypořádat s důkazními návrhy osoby obviněné z přestupku. Přestože nejsou v souladu s § 52 větou druhou správního řádu takovými návrhy vázány, musí, pokud některé navrhované důkazy neprovedou, uvést důvod tohoto postupu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Z rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud tak příslušný orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Návrh na provedení důkazu je přitom možné neakceptovat pouze na základě tří důvodů. Je tomu tak v případech, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53).
87. Žalobkyně ovšem v žádném ze svých podání, které v průběhu řízení před správními orgány učinila, provedení výsledku tehdejších revírníků nenavrhla. Neučinila tak ani v odvolání ze dne 2. 5. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm pouze opakovaně na str. 4, 7 a 11 poukazovala na to, že veškeré kácení stromů probíhalo s jejich souhlasem

88. V takovém případě ovšem nebyly správní orgány povinny neprovedení výsledků těchto nekonkrétně označených osob odůvodnit. Bylo pouze na jejich úvaze, zda takové důkazy považují za nezbytné pro řádné zjištění skutkového stavu ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Pokud při svých úvahách dospěly k závěru, že nikoliv, netížila je povinnost ve svých rozhodnutích vysvětlovat, proč k jejich provedení nepřistoupily.
89. Soud rovněž nesdílí názor žalobkyně, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal dostatečně s jejím tvrzením ohledně provádění prací na předmětném pozemku v důsledku hrozícího sesuvu svahu na jižní části nedotčeného pozemku.
90. Je samozřejmě povinností správních orgánů vypořádat se ve svých rozhodnutích s argumentací účastníků řízení. Žalovanému tato povinnost vyplývá konkrétně z § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož se v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvede *informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků*. Rozhodnutí, z něhož by nebylo zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené je nepřezkoumatelné (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65). Pokud by soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí takovou vadou skutečně trpí, byl by povinen jej v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení zrušit.
91. Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (tedy i implicitně). Jestliže však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se jeho závěr jevil zcela mylný a nepřijatelný (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 74).
92. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí ovšem v žádném případě nezpůsobuje nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry žalobou napadeného rozhodnutí či nenaplněná subjektivní představa žalobce o tom, jak podrobně by mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale je objektivní překážkou, která soudu skutečně znemožňuje rozhodnutí žalovaného správního orgánu přezkoumat (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 50/2020-32, bod 9, a ze dne 24. 11. 2023, č. j. 4 As 97/2023-32, bod 22).
93. Žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedla, že *„z důvodu hrozby sesuvu svahu na jižní části pozemku byly vytvořeny tři stupňovité terasy zpevněné kameny. Způsob zpevnění svahu respektuje tradiční postup, kdy se namísto nestabilního strmého svahu budují terasy z kamenných bloků. V horských oblastech historicky běžný postup. Po zatravnění svahu/teras provedené změny terénu splynou s okolním prostředím.“*
94. Žalovaný tuto odvolací argumentaci zopakoval na str. 5 napadeného rozhodnutí a zabýval se jí na str. 6 tohoto rozhodnutí, kde k hrozbě sesuvu na jižní části pozemku odvolací orgán připustil, že k takovým situacím docházet může, avšak zdůraznil, že jakákoliv taková skutečnost neopravňuje k provádění činností, které by svým charakterem mohly zabránit případnému sesuvu, bez rozhodnutí věcně a místně příslušného orgánu státní správy lesů o trvalém odnětí nebo dočasném odnětí, či trvalém omezení pozemků určených k plnění funkcí lesa. V posuzovaném případě je přitom rozhodné, že žalobkyně provedla terénní

úpravy na lesních pozemcích bez pravomocného rozhodnutí o odnětí nebo bez rozhodnutí o omezení pozemků určených k plnění funkcí lesa, či bez postupu dle § 22 lesního zákona.

95. Žalovaný se sice s uvedenou argumentací žalobkyně vypořádal stručně a obecně, avšak správně poukázal na to, že i když taková hrozba existovat mohla, ani v takovém případě žalobkyně nebyla oprávněna zásah do předmětného pozemku provést bez příslušného rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 16 lesního zákona či alespoň bez toho, aby byl postupem podle § 22 lesního zákona tímto orgánem stanoven rozsah a způsob provádění zabezpečovacích opatření. Vzhledem k tomu, že stejně stručná byla také argumentace žalobkyně, považuje soud takové vypořádání za dostatečné a žádnou vadu napadeného rozhodnutí v něm neshledává. Obecně formulované námitky může totiž i správní orgán vypořádat způsobem odpovídajícím jejich obecnosti a jestliže tak učiní, není to na újmu přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 3 As 6/2023-36, body 31 a 32, a ze dne 22. 8. 2024, č. j. 9 As 147/2024-93, bod 29). Dle názoru soudu v situaci, kdy žalobkyně nedisponovala žádným oprávněním k provádění úprav lesního pozemku, je zcela nerozhodné, zda tyto úpravy prováděla s úmyslem předejít sesuvu svahu, zda byl vytvořením kamenných teras respektován tradiční postup a zda provedené úpravy splynuly s okolním prostředím, či nikoli.
96. Pokud snad žalobkyně uvedenou argumentací naznačovala, že při zpevňování svahu jednala v krajní nouzi ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo na ní, aby její existenci či cokoliv jiného, co jejím prostřednictvím chtěla žalovanému sdělit, ve své argumentaci srozumitelně vyjádřila. Úkolem správních orgánů totiž není, aby z úřední povinnosti předjímaly a vyvracely veškeré myslitelné námitky přestupce, a tím *de facto* nahrazovaly jeho úlohu v řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, bod 17).
97. Lze přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně nereagoval na její tvrzení ohledně nálezů historické opěrné zdi, jež mělo dokládat existenci skutečné hrozby sesuvu svahu na jižní část nedotčeného pozemku, uplatněné v odvolání. Žalovaný toto tvrzení, které žalobkyně prokazovala v rámci podaného odvolání dvěma fotografiemi, v napadeném rozhodnutí pouze zrekapituloval. Podle názoru soudu tím však své rozhodnutí žádnou vadou nezatížil.
98. Vzhledem k tomu, že toto tvrzení žalobkyně uplatnila na podporu své argumentace ohledně existence skutečné hrozby sesuvu, lze souhlasit se žalovaným, že toto tvrzení vypořádal implicitně v rámci reakce na argumentaci žalobkyně týkající se právě hrozícího sesuvu svahu.
99. Žalovaný, jak již soud uvedl výše možnou existenci hrozby sesuvu připustil. Jelikož tato skutečnost tedy nebyla mezi žalobkyní a jím sporná, nebylo proto nezbytně nutné, aby ještě dodával, že jej žalobkyně doložila i důkazy potvrzujícími nález historické zdi v daném místě. Důležité bylo, že se neopomněl vypořádat s podstatou argumentace žalobkyně, jež spočívala v tom, že na základě této hrozby byla oprávněna provést zásahy do předmětného pozemku směřující k odstranění hrozícího sesuvu bez dalšího. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom patrné, že ani hrozba sesuvu, a tedy ani existence historické opěrné zdi, jež jí patrně měla bránit, žalobkyni ke svévolnému zásahu do předmětného pozemku neopravňovala.
100. Rovněž námitky vznesené pod třetím žalobním bodem nepovažoval soud za důvodné.

101. Co se týče námitky žalobkyně, že správní orgány neuvedly ve svých rozhodnutích způsob, jakým měla získat v důsledku svého jednání bezdůvodné obohacení, které jí bylo uloženo vydat podle § 89 odst. 2, 3 a 6 zákona o odpovědnosti za přestupky výrokem V. prvostupňového rozhodnutí, pak touto odvolací námitkou se zabýval žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí.
102. Zde žalovaný citoval § 2991 odst. 2 občanského zákoníku, dle něhož se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám. Následně uvedl, že k bezdůvodnému obohacení došlo podle jeho názoru tím, že v důsledku činností, které žalobkyně protiprávně provedla na části pozemku parc. č. 719/5, tuto část pozemku odňala z plnění funkcí lesa nebo omezila její využívání pro plnění těchto funkcí a neoprávněně ji zabrala, čímž znemožnila jejich užívání žalovanému.
103. Není tedy pravdou, že by se správní orgány ve svých rozhodnutích vůbec nezabývaly tím, jak mělo dojít na straně žalobkyně k bezdůvodnému obohacení.
104. Závěr žalovaného o vzniku bezdůvodného obohacení navíc podle názoru soudu ob stojí. Nejvyšší soud totiž v řadě svých rozhodnutí, která se sice vztahovala k bezdůvodnému obohacení podle dříve platného § 451 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ale která jsou podle názoru zdejšího soudu vzhledem k obdobné dikci příslušného ustanovení v současné právní úpravě stále aplikovatelná, opakovaně judikoval, že z hlediska posouzení otázky získání bezdůvodného obohacení užíváním cizí věci bez právního důvodu, není významné, zda a jakým způsobem bylo užívání věci konzumováno (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 33 Odo 366/2003, ze dne 19. 5. 2004, sp. zn. 33 Odo 291/2002, ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 33 Odo 924/2003, ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. 33 Odo 49/2006, nebo ze dne 24. 6. 2008, sp. zn. 33 Odo 882/2006).
105. Ve světle výše uvedeného je zde tudíž bez významu, zda a jakým způsobem příslušnou část pozemku parc. č. XC zasaženou její činností žalobkyně využívala, neboť její povinnost k vydání bezdůvodného obohacení má původ v omezení vlastnického práva poškozeného, jež bez zřetele na (ne)aktivitu žalobkyně ohledně užívání pozemku parc. č. XC v době jejího přestupkového jednání trvalo, aniž by mu za to byla poskytována patřičná náhrada. Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že žalobkyně užívala předmětný pozemek bez jakéhokoli právního důvodu.
106. K námitce žalobkyně týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě nepředestřela žádnou ucelenou argumentaci, z níž by bylo možno dovozovat, v čem shledává nezákonnost uložené pokuty. Pouze v této souvislosti nadnesla, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jí vytýkané zásahy vyloučily plnění jak produkčních, tak mimoprodukčních funkcí lesa, protože na nedotčeném pozemku vysázela nové stromy. Deklarovala taktéž, že je připravena učinit vše potřebné k nápravě závadného stavu, pokud bude zjištěno, že zasáhla do pozemku ve vlastnictví poškozeného.
107. Správní orgány se přiměřeností uložené pokuty zabývaly (správní orgán prvního stupně na str. 7 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaný konstatoval, že žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici. Shledal, že vzhledem ke způsobu, tvaru a umístění neoprávněného odnětí pozemku je zřejmé, že odnětí bylo provedeno jen a výlučně ve prospěch a v souvislosti s provozem penzionu a s tím spojenou podnikatelskou činností. Podle názoru soudu byla při stanovení výše pokuty zohledněna

kritéria potřebná pro její individualizaci a správní orgány postupovaly v souladu se zásadami pro ukládání správních trestů uvedenými v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Byť jsou jejich úvahy stručné, jsou srozumitelné, racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky. Správní orgány nepřekročily meze správního uvážení a pokutu uložily žalobkyni v zákonném rozmezí, neboť podle § 54 odst. 3 písm. b) lesního zákona mohla být žalobkyně postižena pokutou až do výše 1 000 000 Kč.

108. Soud nepochybně, že se může jednat o sankci, která se může citelně projevit v majetkové sféře žalobkyně. Negativní zásah do majetkové sféry pachatele je však jednou ze základních funkcí pokuty, již je funkce represivní, která plyne ze samé podstaty její povahy, jakožto trestu za protiprávní jednání. Uložená pokuta proto musí být pro pachatele citelná, protože v opačném případě by trestání postrádalo jakéhokoli smyslu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 27/2010-66, č. 2246/2011 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2015, č. j. 4 As 53/2015-26, body 25 a 26). To, že by měla uložená pokuta pro ni likvidační charakter, žalobkyně nenamítala.
109. Namítá-li žalobkyně, že jí provedené zásahy nemohly vyloučit plnění funkcí lesa, pokud na nedotčeném pozemku vysázela nové stromy, nemůže s ní soud souhlasit.
110. Žalobkyně byla shledána vinnou tím, že bez potřebného rozhodnutí orgánu státní správy lesů na části předmětného pozemku provedla takové činnosti, v jejichž důsledku došlo na této části předmětného pozemku k jeho odnětí plnění funkcí lesa nebo k omezení jejich využívání.
111. Funkcemi lesa, které se člení na produkční a mimoprodukční, jsou totiž přínosy podmíněné existencí lesa, jímž se rozumí lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa [§ 2 písm. a), b) lesního zákona]. Pokud byl činností žalobkyně rozsah lesa v důsledku odnětí či omezení využívání části pozemku parc. č. XC k plnění funkce lesa redukován, k vyloučení plnění obou těchto funkcí v zasažené části v důsledku jejího jednání došlo. Tuto skutečnost vzaly správní orgány při stanovování výše sankce správně v úvahu.
112. Vysázení nových stromů na jiném pozemku, kterým bezpochyby nedotčený pozemek je, nemůže z logiky na následku jednání žalobkyně vztahujícího se k předmětnému pozemku ničeho změnit a vysázením stromů na jiném pozemku ani nemohl být škodlivý následek vzniklý jednáním žalobkyně na předmětném pozemku odstraněn. Rozhodně se tedy nejedná o polehčující okolnost ve smyslu § 39 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky spočívající v tom, že *pachatel napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu*. To samé platí ohledně deklarace žalobkyně, že je připravena učinit vše potřebné k nápravě závadného stavu. Pokud tak do skončení přestupkového řízení neučinila, pouhé připuštění možnosti, že tak v budoucnu učinit může, polehčující okolnost nepředstavuje. Správním orgánům proto nelze vytýkat, pokud při stanovování výše ukládané pokuty k právě uvedenému nepřihlížely. Ani tuto námitku tedy neshledal soud důvodnou.
113. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že shledal žalobu v mezích žalobních bodů zcela nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
114. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

115. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena v tomto řízení žádná povinnost, a současně soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jí mělo být přiznáno právo na náhradu nákladů, bylo výrokem III. tohoto rozsudku rozhodnuto, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (k tomu srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu